

Nicolae Niță

CRĂCIUN ÎN EXIL

**Mică antologie a celor mai frumoase
versuri de Crăciun publicate în Exil**

COLECTIA "LIBERTATEA", JACKSONVILLE, 2014

CRĂCIUN ÎN EXIL

MICĂ ANTOLOGIE A CELOR MAI FRUMOASE VERSURI DE CRĂCIUN PUBLICATE ÎN EXIL

- Ediție întocmită de Nicolae Niță -

Colecția "Libertatea", Jacksonville, 2014

CRĂCIUNUL ÎN POEZIA EXILULUI ROMÂNESC de Nicolae Novac

Dintre toate sărbătorile creștine, Crăciunul a fost unul din cele mai frumoase motive de inspirație în poesia românească din toate timpurile, atât în cea populară, cât și în cea cultă.

Venirea în lume a "Celui fără de început" a dărâmat templul păgânismului și a înlocuit sărbătorile fără de Dumnezeu de până aci, dându-le prin nașterea sa în umilul staul din Betlehem, un sens profund creștin. Lumina, învingea întunericul. Binele, răpunea răul, iar bucuria împlinirii unei profeții îndelung așteptate, deschidea omenirii orizonturi largi spre noi speranțe. Niciodată neamul omenesc n'a trăit o revoluție mai uriașă ca aceea ce s'a săvârșit în noaptea Crăciunului în Betlehemul Iudeii. Nașterea lui Iisus, a schimbat profund și definitiv sensul istoriei, dându-i un conținut creștin: "Pe pământ pace, și între oameni bună învoire." Mesagiul acesta a cuprins sufletele multimilor. Le-a schimbat. Le-a transformat. Le-a dat speranța într'un viitor mai bun, în viața de aici și credința nestrămutată în viața de dincolo.

În ziua de Crăciun, sărbătorim nu numai nașterea Domnului și Mântuitorului nostru, ci însăși schimbarea la față a omenirii...

...În poesia Crăciunului din lirica exilului românesc, ne întâlnim nu

numai cu descrierea evenimentului din noaptea betlehemică, nu numai cu datinile și tradiția noastră ortodoxă și românească, ci cu însuși sensul creștin al nașterii lui Iisus: dorul de pace, de libertate, de înfrățire între oameni. Depărtarea de țară și tragedia pe care greu încercatul nostru neam o trăește din plin din cauza unei asupriri și tiranii cum n'a cunoscut încă omenirea, răbufnește vulcanic în aceste poeme de Crăciun. În ele, poeții

noștri din exil vor să amintească omenirii libere, că, în această zi mare, nu poate fi cu adevărat o sărbătoare a bucuriei depline pe care a adus-o Iisus prin nașterea sa, atâta timp cât dincolo de Cortina de Fier, milioane de oameni, nu au Crăciun. Nimicirea comunismului pe care ei o cântă și o cer în versurile lor, nu are nimic anticreștin. Ba dimpotrivă, ea se clasează pe linia de luptă a creștinismului împotriva materialismului păgân pe care-l propagă doctrina comunistă. Căci, nu trebuie să se uite; venind în lume, Iisus dădea o lovitură de moarte culturilor

păgâne, nimicindu-le din rădăcină. Si iarăși, nu trebuie să se uite că, atâta timp cât comunismul materialist și ateu nu va fi distrus din rădăcină, nu va fi "pace și bună învoire între oameni." Crăciunul, ne va fi iarăși Crăciun, abia atunci când comunismul va fi șters, de pe fața pământului. Coexistența între bine și rău, între lumină și întuneric, nu este posibilă!

Nicolae NOVAC

Almanahul America, 1957

CU STEAUA SI CU PLUGUSORUL de Vasile Postecă

Sfintele Sărbători de iarnă sunt legate de o aleasă atmosferă de pace și bucurie, de minunate tradiții strămoșești. Familiile se adună laolaltă, comunitățile se regăsesc în entuziasmul serbărilor îmbelșugate. Pentru noi Români, Nașterea Domnului Nostru Isus Hristos, ca și Anul Nou, sunt de importanță specială. Pentru că suntem un popor creștin în întregime, și povestea cu pruncul născut într'un staul sărac, și cu cei trei magi, conduși de o stea, ne găsesc uniți lângă flacăra aceleiași taine. Pe un drum pe care până la urmă vor trebui să vină toate neamurile lumii.

Si apoi pentru că, noi ne legăm de tradițiile Anului Nou destinul nostru de plugari. Dacă de Crăciun umblăm cu steaua și cu Irozii ca să vestim, să ducem și altora o nespusă bucurie, de Anul Nou noi trăim anticipat

lucrarea și rodirea pământului. Povestea bobului de grâu care e aruncat în brazda rodnică a recoltelor viitoare, prefigurând tot drumul trăirii noastre în lume ca țărani, dela înjugatul boilor până la venirea dela moară, și la colacii de pe masă, frumoși ca fața lui Hristos. Cum știu că farmecul nespus al sfintei sărbători începe să ne încălzească sufletele cu săptămâni înainte, m'am hotărât să scriu ceva despre colinde și plugușor, cu gândul că voi putea ajuta astfel la o reînviere a obiceiurilor noastre în comunitățile românești și voi putea îndemna pe frații nou veniți să dea elan și ritm nou

serbărilor de Crăciun și de Anul Nou, așa cum deja fac în câteva centre românești. Ce splendid ar fi dacă s'ar face în TOATE centrele românești, concerte de colinde și s'ar juca Irozii, în preajma Crăciunului, iar în marea noapte s'ar face steaua tradițională și s'ar umbla cu colindul pe la case. Si ce nespusă bucurie s'ar putea face familiilor noastre, dacă am umbla de Anul Nou cu uratul, cu plugușorul și capra. Vorbeam nu de mult cu câțiva din ai noștri, și când am venit cu ideia plugușorului, deodată s'a facut tăcere între noi. Unul a oftat adânc: "Plugușorul ca'n țara veche..." Si avea lacrimi în ochi. Da. Așa ca'n țara veche a dorurilor noastre pe care nu vom putea s'o uitam

niciodată... Nu știu cum aş face și îndemn pe tot mai mulți frați noi veniți să pornească cu steaua și plugușorul. Căci, colindând sub lumina blândă a stelei, vor putea răspândi în inimi bucuria de peste veac a nașterii Mântuitorului și vor putea aduce în multe case mesagiul de tristețe și neagra suferință a fraților de sub robia bolșevică. Iar cu plugușorul, pe lângă cinstea ce-o vor face unei sfinte tradiții naționale, vor putea desțeleni ogorul sufletelor pentru a arunca în el sămânța dragostei și lucrării pentru binele tuturor. La flacăra fierbinte a unor asemenea ocazii, ghiața răcelilor și urii se topește. În bucuria unor asemenea momente, se apropie și altarele străbune și tinerii români cari, în multe cazuri, din neglijența noastră sunt atrași spre alte cercuri sociale. Să ieșim din Crăciunul "fiecăruia". Să pornim cu colindul și plugușorul. Să sărbătorim Crăciunul celor mulți. Crăciunul românesc de totdeauna. Cu bucurie și generozitate. Cu sufletul smerit și regăsit. Porniți, să-l colindam și să-l urăm, în aceste momente cruciale ale istoriei, pe însuși Dumnezeu. Căci sărbătorile iernei sunt ale pacii și ale întoarcerii la ordinea naturală a lumii. Nu ezitați, deci, frații mei. Aici nu aveți de străbătut troenele grele din țară. Aici până și plugușorul e motorizat. Nu costă nici oboșeală. Numai dragul de a merge. Si mesagiul bucuriei pe care trebuie să-l împărtășiți... Trăind bucuriile împreună, vom

ști toți să fim împreună și la greu. Că orice am zice și face, până la urmă nu putem evada din destinul românesc. Să pornim deci cu steaua.

Iar pentru Sf. Vasile pregătiți-vă harapnicele și clopotele...

Vasile POSTEUCĂ

Ziarul "America", 24 Decembrie 1957

NAȘTEREA DOMNULUI de Ion Protopopescu

Când Magii au ajuns la Ierusalim au întrebat: "Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă i-am văzut steaua la răsărit și am venit să ne închinăm lui." (Matei, Ev., 2-2.) Când Filip a spus lui Natanael că a găsit pe Isus din Nazaret cel prevestit de lege și prin prooroci "Natanael i-a zis:

Poate ieși ceva bun din Nazaret?" (Ioan, Ev., 1-46)

Fără a merge la explicații și interpretări, constatăm față în față două poziții. Din fericire și unul și celălalt au sfârșit prin a descoperi pe Fiul Omului. Și toți I s'au închinat și au crezut în El. Nu e mai puțin adevărat însă, că s'a ajuns la același sfârșit dela două poziții opuse. Așa s'a născut Credința pentru înfăptuirea căreia Fiul lui Dumnezeu a venit să se nască pe pământ.

Să se nască pentru a ne mântui. Mântuirea ne vine, prin urmare, prin naștere. Prin nașterea în trup a Mântuitorului și prin nașterea în Duh a noastră. Așa a și spus-o El lui Nicodem: "Trebuie să vă nașteți din nou."

Nimeni nu poate, și deci ar fi zadarnic să încerce, a împiedica această naștere din nou.

Nici Irod nu a putut ucide pe cel "Cel ce s'a născut pentru noi și a noastră mântuire" și nici Apostolii, neîncredători la început, nu au mai încercat să oprească pe

Saul să devină Sf. Pavel.

Ori de unde vine cel care crede e binevenit și nimeni nu-i poate cere socoteală ce a fost, dacă el într'adevăr s'a născut din nou.

Acum în preajma Sfintelor Sărbători ale Nașterii Mântuitorului, aceste gânduri ale noastre se împletesc cu dorul de țară și de cei rămași acolo în suferință și în grele încercări.

Pentru unii aceste sărbători vor fi fără de nădejde pentru că sunt fără bucurii. Altora rămas numai Nădejdi.

Tuturor, noi care ne mai bucurăm încă de libertate, le trimitem frățească dragoste, făgăduiala că nu-i uităm și că nu vom înceta lupta până nu-i vom izbăvi.

Puterile noastre lumești sunt însă mici. Ca să ne putem mântui va trebui să ne naștem din nou.

Să ne naștem în Credința pe care Cel nou-născut ne-a dat-o, cu Nădejdea Invierii pe care ne-a adus-o, dându-și viața pentru oameni și din dragoste de oameni.

"Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea" (Pavel, 1. Cor., 13-13).

Să ne naștem deci în această dragoste creștină care "nu se bucură de nelegiuire ci se bucură de adevăr și care nu va pieri niciodată" (Pavel, 1 Cor., 13-16. 8).

Hotărîrea de a ne naște din nou stă în noi. Fiecare, de oriunde am fi pornit, să întoarcem spatele tuturor ispitelor care ne țin pe căi greșite și să ne călăuzim pașii spre viitor numai cu "dragoste de adevăr".

Astăzi, când ne amenință pe toți deopotrivă nimicirea ca oameni, ca creștini și ca neamuri, trebuie să ne desprindem de tot ce este rătăcire, de tot ce a putut - din pizmă sau din trufie - să ne depărteze de adevăr.

"Dragostea nu va pieri niciodată", "oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății... iar oricine-i va zice: "Nebunule" va cădea sub pedeapsa focului gheenei" (Matei, Ev., 5-22).

Acolo, în țara în care colindele au amuțit, unde ochii sunt plini de lacrimi și unde sufletul caută cu deznădejde Mântuirea, se așteaptă dela noi altceva decât zavistie.

De sfânta naștere a Mântuitorului, în adâncă reculegere, să încercăm să ne naștem din nou.

Ion PROTOPOPESCU

DE CRĂCIUN

COLIND

Leroi, Doamne, Ler,
pace pe pământ și'n cer -
lângă d'auritu-ți prag,
îți cântăm colind pribeag,
un colind cu dor de țară,
că ni-i pâinea prea amară;
un colind cu lacrimi și suspin
pentru-al neamului amarnic chin -
fulg de ne'ncrustat pe-un lăicer,
albe și iar dalbe flori de măr.

Fă dreptate, Doamne, celor care gem
închistați în spaime și'n blestem,
ia-le chinul și nevoia, Tu,
și spre alte stele și-alte vise-i du,
ieslea Ta în suflet le-o ridică,
fă-le inima mai tare și voinică
și le-aprinde iar nădejdea, - muc de lumânare,
sara-i dalbă, sara-i mare,
că'n țara cu Leroi-Ler,
a murit colindul astăzi, pe pământ și'n cer...

Aplecați-vă urechea, boieri mari;
iată-ne aicea, crai fugari,
care scriu cu lacrimi și cu sânge,
Leroi-Ler ce inima le-o frânge,
și nu cer colac, nici nuci, nici bani -
vă cer plumbi pentru dușmani
și dreptate pentru'n neam robit,
undeva, departe'n răsărit,
ca să fie iară pace pe pământ și'n cer, -
albe și iar dalbe flori de măr.

Nicolae NOVAC

COLIND

Pentru cei fără Crăciun

Sus pe cale pe cărare
Văd venind trei crai călare
Colindând colind ceresc
Pentru Fiu Impărătesc
In iesle de boi născut
Si'n lumină învăscut,
In iesle de boi culcat
Si'n scutece înfășat.

Cântă îngerii în cer:
Lerui Doamne, Ler...

Iată-i poposiți acum
Lângă margine de drum
Intrebând pe fiecare
Unde-i steaua mare care
I-a condus prin neagra noapte,
Prin lumi și străinătate;
Dar nimeni nu poate spune
C'a văzut așa minune...

Lerui Doamne Ler,
S'aud cântece din cer.

Si pornesc, așa, în zori,
Craii mei rătăcitori,
Purtând, dorul, drept merinde
Si visele lor - colinde,
Să se'nchine lui Christos,
Mesia cel luminos
Si'n genunchi, dar aducând,
Să-l mărească pe cel Sfânt...

Se coboară lin din cer;
Lerui Doamne, Ler.

Ca și craii din poveste,
Sufletu-mi, fără de veste,
Pleacă'n noaptea asta sfântă
Unde nimeni nu mai cântă,

Unde lacrimi se cern
Peste-al veacului blestem...

Jalea urcă pân' la cer;
Lerui Doamne, Ler.
Acolo în țara 'n care
Neamul nostru astăzi moare,
Nu vin crai, nu sunt colinde,
Nu's bucurii, nici merinde;
Numai focul, numai chinul
Ce l-a sămănat străinul,
Numai foamea de dreptate
Și setea de libertate...

Să s'audă până'n cer:
Lerui Doamne, Ler...

Către voi mă poartă gândul
Și vă'nchin smerit colindul
Din seara de Moș Ajun,
Frații mei făr' de Crăciun.

Nicolae NOVAC, East Chicago, 1954

COLIND

La margini de cer
Cântă și colindă,
Pe drum de oglindă,
Colăcei sub lună
In sarici de brumă:
Lerui și iar Ler.

Din bice de ger
Trosnesc să-mi aprindă
Stele mii în tindă
Și din viers coboară
Svon nou peste țară:
Lerui și iar Ler.

Că'mpărat stringher,
Cu chipul de raze,
Cu ochi de topaze,
S'a'ntrupat din Cânturi
Fără de'nceputuri:

Lerui și iar Ler.

Luceferii'n cer
Pornesc în alaiuri
Si'n dulămi de plaiuri
Muntii, voevozii,
Cântă cu irozii:
Lerui și iar Ler.

Bat opinci de fier
Jos, la poarta serii,
Toți trei colăcerii.
Si ce spun din graiuri
Inflorește'n raiuri:
Lerui și iar Ler.

Alexandru GREGORIAN

TREI CRAI

Seara bună, seara bună:
Bolțile se despreună
In trei raze
Ca'n amiaze,
Că trei crai în cusme albe
Au pornit pe drumuri dalbe,
Toate poleite'n sori,
Inflorite din ninsori.

Seara bună, seara bună:
Vin colindători pe lună
La Icoane
Cu plocoane,
Stele mii care anină
Policandre de lumină
Sus, în pomii gerului,
La curțile cerului.

Seara bună, seara bună:
Muntii, lumile, 'mpreună,
In stihare
De izvoare,
Intind mese și ospete,
Crailor, cinstite fețe,
Pe treapta tăcerilor,

Până'n poala norilor.

Seara bună, seara bună:
Umbla îngerii cunună
Ca'ntr'un cânt,
Lângă pământ,
Om calic și om bogat
S'a prins crailor argat:
Craii, domnii, să le dee
Simbria în curcubee.

Seară bună, seară bună:
Si le-au dat și-un rai arvună
Si'n chimire
Trei safire
Să le-arunce'n scăldătoare
Domnului - sfinte odoare
Când L-or lăia ploile
Si L-or culca văile.

Alexandru GREGORIAN

CRĂCIUN PRIBEAG

Pe Moș-Crăciunul megieș
L-am întâlnit printre smochini.
Infofolit, bietul unchieș,
Cu barba plină de ciulini,

Mai mult sbura decât mergea
- Cu veacu'n gând, cu lumea'n poală -
Si șchiopăta. Parcă plângea
Întors din zările de smoală.

Mi-a povestit că'n răsărit
Muscalii l-au oprit la vamă,
I-au jefuit tot ce-au găsit
In sac și'n sfânta lui dulamă,

Că pe acolo nu-i Crăciun,
Nu-s îngeri, nici viori - ci ură,
Si că Iisus într'un cătun
Tăcea cu degetul la gură.

Alexandru GREGORIAN

15 Dec. 1980, Benalmadena, Spania

"Revista Scriitorilor Români", Nr. 18, 1981

ORA NOULUI COLIND

Floare albă, Lerui Ler,
Îngerii deschid spre cer
Poartă de mărgăritar
Pentru-al Domnului altar
Si-o cărare de lumină
Pe care Pruncul să vină
Vestind o nouă colindă
În a inimilor tindă
Ce s'au deschis să-L primească
În a sufletului casă...

Stelele se prind în salbă,
Lerui, floare d'albă.

Noaptea e străluminată,
Nu-i mai neagră c'altădată;
Că pe cerul Țării mele
Stelele scipesc, mărgele,
De gând bun și crez curat
Pentru Marele 'mpărat
Ce în lume azi veni
Pace că ne dăruie,
Pace și bună'nvoire
Pentru-a noastră mântuire...
Lerui, floare albă,
Stelele scipesc în salbă.

Din biserici luminate
Cântă clopotele toate;
Cântă neamul românesc
Scăpat de cnut muscălesc,
Țara 'ntreagă-i cântec viu
C'a scăpat de greu pustiu

Stelele s'aprind în salbă,
Lerui, floare dalbă.

Chiot de biruință aud,
Dela Tisa până la Bug,
Că pe muche de cuțit
Vaetul a amuțit.
Nimeni astăzi nu mai plânge
Că în gâlgâit de sânge

Durerea s'a înecat
S'a'nceput un nou veleat
Sub semnul lui Lerui Ler,
Pe o pajiște de cer...

Lerui, floare albă,
Cântă stelele în salbă.

Nicolae NOVAC

GÂND DE CRĂCIUN

Un cer senin și inimi tot senine.
Urări de tot ce e frumos și bine.
Printre drumeți, sub geamuri, trec fantasme
Și peste tot plutesc cântări și basme.

De-a-lung de străzi; prin case și oriunde,
Ceva de dincolo de lumi pătrunde.
Și'ncet, încet, toate ce-au fost uitate
Se nasc din nou să fie noutate.
Și bucurii, speranțe, 'nfiorare
Transformă niște zile'n Sărbătoare.

Doar dincolo de zarea alburie
E-un cer venin, minciună și urgie.
Sub care nu-i Crăciun și nu e pâine
Ci, poate doar, speranța unui Măine.

St. G. THEODORU

CÂNTEC DE STEA

Vino, Moș Crăciun, și-mi cântă
Ca și 'n alte dăți colindul:
"Trec trei Crai prin noaptea sfântă,
Pruncul Păcii preamărindu-L"...

Treci prin vifor și te-arată
La fereastra Țării mele,
Clopot, veste minunată,
Stea de lacrimi și de jele...

Vino'n plaiul sfânt și 'mplântă
Steaua'n Caraiman de dor,
Drag colind și iesle frântă
De dușman cotropitor...

Cântă, Moș Crăciun, pe zare,
Dor de moarte și oțele,
Bucium lung de liberare
Dela Nistru'n Măgurele...

Moș Crăciun, din veac departe,
Vino, iarăși, să vestim
Peste temniță și moarte
Strămoșescul Rusalim...

Că de-o vreme, rana coaptă,
Rod de pace și de pâine,
Plânge'n noapte și te-așteaptă
România mea de mâine...

Moș Crăciun, colind, minune,
Stea de dor, prin vifor greu,
Ia-ne chinul și ni-l pune,
Crin, în prag la Dumnezeu.

Vasile POSTEUCĂ

COLIND DIN EXIL

Moș Crăciun cu barba albă,
Vino'n noaptea asta dalbă,
Treci Cortina cea de Fier
Si vino cu Lerui-Ler.
Vino și la casa noastră
Si ne bate la fereastră,
Vin bătrâne'n fapt de sară,
Si la cei fără de Țară.

Moșule cu zâmbet drag,
Vino și la mine'n prag.
Si te rog să nu-mi aduci,
Nici stafide și nici nuci.
Roșcove și jucării,
Să le ții pentru copii.
Mie Moș Crăciun îți cer,

Să-mi aduci un colț de cer,
 Din îndepărtata Țară,
 Ferecată'n grele fiară.
 Moș Crăciun te rog mai adă,
 Doar un bulgăr de zăpadă.
 Bulgăraș de albă nea,
 Să-l lipesc de fața mea,
 Obrajii să-l încălzească,
 Lacrimile să-l topească.

Vasile POSTEUCĂ

C O L I N D

Colind de surghiun
 Pentru Moș Crăciun
 Care nu mai vine
 Cu traistele pline
 Ci deabia'și mai duce
 Sărăcia-i luce.
 Si venea cu drag
 Pân'la noi în prag
 Colind de surghiun
 Pentru Moș Crăciun
 Florile dalbe Lerui ler
 Unde-i steaua de pe cer?

Colind fără cântec
 Tulbure descântec
 Cine te trimite
 Pe drumuri cumplite
 Să ne spui ce jale
 Ai găsit pe cale
 Să ne spui că'n țară
 Lumea stă să moară
 Colind fără cântec
 Tulbure descântec.

Colind care plângi
 Si'n lacrimi te frângi
 Colind de prigoană
 Care-aduci în goană
 Vis de patru vânturi
 Sus peste pământuri.

Unde-i mântuirea?
Unde ți-e iubirea?
Colind care plângi
Si'n lacrimi te frângi.

Colind de surghiun
Oaspe de Crăciun
Vino și ne-ascultă
Suferința multă
Si o du departe
Peste câmp de moarte
Până'n țara unde
Dorul ți-a răspunde
Colind de surghiun
Oaspe de Crăciun.

Ion Săn-Georgiu

"Vocea Rezistentei Naționale", Decembrie 1947

CRĂCIUNUL MEU

"Imaginea-mi mă îndeamnă
spre căile'ncușite
Ce atâția azi le calcă
cu chinuri și plânsori
Să văd cum dura-i soartă
popoarelor sclavite
Ce n'au nici lumânare
Speranțelor din zori.

M'închin atuncea fruntea
să uit de pasul vieții,

Ce azi mă copleșește
în lungul meu surghiun,
Să-mi curme întristarea
azi, când atât sufăr,
Si ruga-mi pentru dânșii
să fie al meu Crăciun."

Aron COTRUȘ

COLIND FĂRĂ ȚARĂ

Urcăm scările de ger
spre Țara lui Lerui Ler.
Doamne, sus, câte minuni!
Curcubeele, cununi,
mări întinse de lumini,
munții, nații pelerini,
își închină vântului crestele,
potecile.
Vin cerbii: sorb serile,
pomi rodosc tăcerile,
lupii și cu ciutele
înstrunesc lăutele,
vulpu purtând în vârf de cozi
argintul pentru irozi,
luminile care-au apus
înviază'ntru Iisus,
sfînți la masa cu țărani
cinstesc veacul la mulți ani.
Ce ospături cresc sub ploi
din pluguri cu patru boi!
Grâul verde sub zăpezi
coace spicul la nămiezi
- dulce pâinea câmpului
pentru foamea Țâncului -
faguri plini de miere grea
se'ntind Maicii Precista.
Ingerii culcă'n mărgean
adânc somnul pământeian,
iar pe marea cerului
mâinile Dulgherului
tot pun poduri fără fier
și pe ele, bun oier,
trece Sântion c'un dar:
diminețe'ntr'un stergar,
proaspat caș din târla lui,
și o mierlă și-un vătui.

Atâtea minuni sunt sus:
toate'n poala lui Iisus.
Dar la margini de pământ,
nici o stea și nici un cânt.

În țara lui Lerui Ler
stă o capiște de ger,

rugile, icoanele,
le pătrund piroanele,
bubele, rubine mari,
- veninuri dela tâlhari -
rod fețele lumilor
și viețile bunilor,
iar puterea beznelor
pune fiare gleznelor,
ocnele'nchid îngerii
în văile plângerii,
grele zăvoare trosnesc
în pământul românesc,
în oasele magilor
și în trunchiul fagilor.
Iar din negre văgăuni
urlă guri de căpcăuni,
și Irodul împărat,
lepădat cu chip bubat,
stă pe tronul de văpăi
și răcnește la călăi:
să-mi prăvăliți zărilor,
să se verse mările,
ucideți luminile,
pândiți vizuinile,
spânzurați luceferii,
zăcuții și teferii,
coconii să mi-i tăiați,
magii să îi junghiați!

Coborîm pe scări de ger
în țara lui Lerui Ler.
Doamne'n margini de pământ:
nici o stea și nici un cânt!
Fugar, Hristos într'un sat
a uitat de colindat.

Alexandru GREGORIAN

COLIND

Măr domnesc, Mărie bună,
Maica Domnului și mie,
Crin de liniște și lună,
Lacrimă și liturghie,
Maica Domnului, Mărie...

Prunc cu zâmbet de mătasă;
 Pază: înger somnoros,
 Pribegim și n'avem casă
 Si Irod e dușmănos...
 Cerul ni-l purtăm pe jos,
 Maica Domnului, Mireasă...

Drag luceafăr de-altădată,
 Du-ne'n strămoșeasca glie
 C'am bătut pământul roată
 Si sinedriul nou nu știe
 Decât ură și urgie...
 Una, Sfânta, Preacurata,
 Maica Domului, Măria...

Vasile POSTEUCĂ

DOINIȚA SCRIE LUI MOȘ CRĂCIUN

O, Moș Crăciun, bătrâne bun,
 Am vrut să te'ntâlnesc și eu.
 Si-am vrut. O Moș Crăciun,

Am vrut să-ți spun,
 Tot chinul meu și tot amarul greu;
 Că numai tu ascuți copiii, Moș Crăciun,
 Da, numai tu ești bun,
 Si Dumnezeu...

Am, Mos Crăciun, o caldă rugămintă.
 Anume, de te duci prin țări, departe,
 Sa-i ieși și lui tăticul înainte,
 Si roagă-l să ne scrie grabnic, carte,
 Că noi numai de lacrimi avem parte...

Mămica n'a mai râs de ani de zile,
 Sau răsfoim scrisori cu învechite file,
 Venite de la dânsul din război,
 Si oridecâteori e vorba de tăticul,
 De când se mai bătea cu bolșevicul,
 Se las'o toamnă neagră peste noi...

Mămica tace veșnic și oftează,
 Si-aprinde seara lumânarea'n sfeșnic,

De noi topim cu Precista'ntr'o rază,
Cu plânsul ei îi Pruncul ei cel veşnic...

Să-i spui așa, țăţichii, Moş Crăciune,
Că suntem mari şi-umblăm acum la şcoală,
Dar basme nu mai are cin'ne spune...
Bunica -spune mama, când ne spală -
S'a dus într'o Duminică la liturghie
Si s'a'ntâlnit cu Dumnezeu,
Si-au tot vorbit mereu şi s'au tot dus...
Si ea acuma nu mai ştie înapoi să vie,
Nici plânsetele noastre pân'la ea n'ajung,
Că-i drumul lung,
Si-a pus-o Dumnezeu,
Ingrijitoare peste lumânările de seu
Ce se aprind, în ceruri, sus,
Când şuşoteşte frunza şi se lasă seara...

De-o vreme Dorul nu mai cântă cu vioara
Că n'am avut cu ce plăti chirie,
Si-a scos mămica lucruri la vânzare;
Dar Dorul, Dorul, bietul, el nu ştie,
Si-şi cântă'n gând romanţele lunare...
El crede că vioara-i la tocmit...

Da, Moş Crăciun, trăim cu toţii ca'ntr'un schit,
Si ochii mamei parca's flori de țințirim...
De când tăticu-i dus şi n'a venit...
In tot ce facem, spunem şi gândim,
Noi numai de tăticul povestim...

Ascultă, Moş Crăciun, mămica spune,
-Povestea ei de leagăn, cu'n tăciune,
Ce s'a'ntâlnit odată cu'n cărbune-
Că tata se mai bate... Si'ar să vie,
Dar n'are cum pleca din bătalie.

Ea biata spune, dar eu nu o mai cred,
Si-i plâng de milă uneori sub pled.
Si-aş vrea s'o mângâi... Ah, de-aş şti cum!
De-aceea, Moş Crăciune, dac'o fi şi-o fi,
Si-l vei căta şi nu-l vei mai găsi,
Sub nici o zare şi pe nici un drum,
Să-mi spui în faţă... nu mă mai minţi,
Că mie de atât mi-i frică:
De jalea ce-o va prinde pe mămica

-S'o prapadi și dânsa ca bunica...-
Si vom rămâne mici și fără de mămica...

Să-mi spui în față că eu n'am să plâng.
Si mâna palidă la piept am să i-o strâng,
Am s'o desmierd, obraz lângă obraz,
Si am sa-i spun tot întâmplări cu haz,
Ca să uitam de toate... Si-or să treacă,
Ani după ani prin casa-ne săracă,
Pân' ce vom ști cu toții, într'o zi,
Că el, tăticul, nu va mai veni...
Si ne vom mângâia'n tăcere, ca orfanii,
Ce duc tristeți pe umeri și litanii...

Ți-am pus atâtea lacrimi în scrisoare!
Intâi spre răsărit și-apoi spre soare-apune,
Acuma du-te, Moș Crăciune,
Si cată-ni-l și adă-l pe tăticul.
Si dac'ar fi să nu-l gasești,
Să nu-mi mai scrii povești,
Trimite-mi îndărăt doar plicul...

Că eu cunosc povestea care minte,
Si rugăciunile și lacrima fierbine;
Si-acuma du-te, Moș Crăciun,
Drum bun, bătrâne drag, drum bun...

Doinița, fata mamei cea cuminte...

Vasile POSTEUCĂ

CRĂCIUN 1951

(Viorelei)

A pornit ca și-alte dăți,
Prin troiene de nămeți,
Ieri așa cam pe la toacă,
Cu mustăți de promoroacă,
A pornit hoinar la drum,
Si-i deja pe-aproape-acum,
A pornit copiii spun,
De departe, Moș Crăciun.

Moș Crăciun cu barba albă,
Vino'n noaptea asta dalbă,

Treci cortina cea de fier
Si vino cu Lerui-Ler.
Vino și la casa noastră
Si ne bate la fereastră,
Vin bătrâne'n fapt de sară,
Si la cei fără de Țară.

Moșule cu zâmbet drag,
Vino și la mine'n prag.
Si te rog să nu-mi aduci,
Nici stafide și nici nuci.
Roșcove și jucării,
Să le ții pentru copii.
Mie Moș Crăciun îți cer,
Să-mi aduci un colț de cer,

Din îndepărtata Țară,
Ferecată'n grele fiară.
Mos Crăciun te rog mai adă,
Doar un bulgar de zăpadă.
Bulgăraș de albă nea,
Să-l lipesc pe fața mea,
Obrajii să-l încălzească,
Lacrimile să-l topească.

Moș Crăciun, Moș Crăciun,
Ași mai vrea ceva să-ți spun.
Înainte de-a veni,
Treci la mândra într'o zi.
Si din părul ei bălai,
O șuviță tu să-i tai.
Si să mi-o aduci apoi,
Când ai să ajungi la noi.

Moș Crăciun și de-ai putea,
Încă așa mai vrea ceva.
Si te rog, te rog în șoapte,
Cel puțin pentru o noapte,
Pentru noaptea de Crăciun,
Moșule cu zâmbet bun,
Ca'n povești, pe-un nor de pară,
Adă-ne, întreaga Țară.

N. S. GOVORA

COLINDUL ÎNGERULUI

Era odat'un înger mic
pitic, pitic,
un înger mic era.
Si era'n soare îmbrăcat,
călțuni de nea
și stele'n mâini
avea,
Pe frunte murul mi-l ungea,
lumina'n tâmpile-i înflorea
și fulgerul mi-l încingea,
îngerul mic.

Si'n noaptea'n care regii magi
cu strălucit alai de paji
porniră'n șir pe drum de cer
spre Vifleem,
porni și el pitic, pitic,
pe-o stea de ger
la colindat, îngerul mic.

Si-a mers prin țări, pe munți, pe mări
cântând colindul lui Cristos,
și-a văzut minuni, minuni:
cerbi cu coarnele'n cununi,
pajuri grele de lumini,
miei cu lână de zăpezi,
pământul cât un alic
(mai pitic și mai pitic decât el, îngerul mic)
și a umblat și-a colindat
până seara pe'nnoptat,
și pe urmă, obosit, s'a culcat
și-a adormit
pic, pic, pic,
aici sus,
pe-o arcadă de portic
cu Iisus
la noi în sat.
Toată noaptea i-am cântat,
i-am cântat, l-am legănat:
Nani, nani, puiul mic,
c'a plecat la colindat
îngerul pitic, pitic....

Alexandru GREGORIAN

LERUI LER...

Lerui Doamne, Lerui Ler,
Fără bucurii din Cer,
Așteptăm și de-astă dată
Ziua sfântă și-adorată,
Ziua nașterii lui Christ,
Sfânt Crăciun, atât de trist
Sub teroarea de-antichrist...
Inc 'un an de patimire,
Dela cruda stăpânire!
Pe Iisus l-au pus pe cruce
Tâlhari noi cu minți năuce
Răsăriți din iaduri hâde,
Toti croiți din piei de gâde...
Si ne-au ars biserici sfinte
Răscolindu-ne morminte,
Moaște sfinte profanate
Si troițe răsturnate
Câtă-i Țara'n lung și'n lat,
Jalea toată ne-a surpat...

Lerui, Doamne, Ler,
Gânduri dragi nu pier...
Pe Iisus cel sfânt
Il avem în gând;
Țara toată 'n fiare
Crede'n închinare...

Si' ntr'o zi, deodată,
Lerui, Doamne, Ler
Cu gândul la Cer,
Mic și mare laolaltă,
Iar vom răspândi în zare
Sfinte cruci, sfinte altare;
Troițele răsturnate
Le vom zidi mai înalte
Țara 'ntreagă să le vadă
Să se roage și să creadă.

.....

Îngerii din Cer,
Lerui Doamne, Ler,

Pe aripi de nea,
Sub colțuri de stea,
Vestesc lumii toate,
Că 'n Sfânta Cetate
Iisus s'a născut,
Cel fără de'nceput...

Nicolae NIȚĂ

COLIND II

Cad în seara asta mare
F'ulgi bogați ca niște stele
Rupți din destrămata zare
A copilăriei mele.

Bat tăcerilor mătăanii
Și spre ceruri se închină;
Trec trei magi în albe sănii
Înspre staul de lumină.
Ninge larg ca'n ierni de basme
Peste sunuri de colindă,
Lume veche de fantasme
Cearcă forme noi să prindă.

Ninge molcom peste toate,
Peste vremi, peste coline
De sub zări îndepărtate
Numai steaua mea nu vine...

Unde sunteți părții grele
Ce duceți spre veșnicii?
Ning pe voi aceleași stele
Râd aceleași bucurii?

Vrui să mă întorc prin vreme
Să mă regăsesc sub stea
Printre fulgi și crisanteme
De poveste și de nea.

Am pornit pe drum de seară
În alai de magi și regi
Și-am uitat că nu e țară
Pentru dorul de pribegi.

Am cântat lângă fereastra
Unde plânge-un dor și-o doină,
Lacrimi sfărâmând în glastra
Inimii'ngropate'n moină.

Vasile POSTEUCĂ

COLIND MIC

Ca o taină mare
steaua sus răsare,
peste Semenice,
peste neam voinic
și setos de pace.
-Doamne, ce n'aș face
să pot să vestesc,
să pot să vorbesc
inimii ce-șteaptă
țării care-așteaptă
semnul mântuirii
și al izbăvirii
și să-i spui, să-i spui
că nu-i nimeni, nu-i,
cari să poată stânga
dorul scris în sânge;
foamea de dreptate
și de libertate...

Peste munții sui,
gândul azi mi-l sui,
la frăținii care
mor fără lumânare,
încleștați în luptă
cu ciurma cea slută
intrată în casă
pe nepusă masă
ca să-i strâng la piept
și cu ei să aștept
ziua izbăvirii
și a mântuirii...

Sus, steaua răsare
ca o taină mare.

Nicolae NOVAC

CÂNTĂ MAICA DOMNULUI

Ca pe bolta raiului,
cerul Betleemului
i-a aprins la căpătâi,
stea ca steaua nimănui.

Si de-atunci, ființa Lui
e temei pământului,
alb izvor cuvântului,
cumpănă văzduhului,
vălvătae, duhului;
împărat al soarelui
și stăpân al harului...

La ieslele somnului,
pe leagănul somnului,
cu-ochi caprui
pe chipul Lui,
cântă-un dulce liuiliuiliui,
liuiliuiliui, cum altul nu-i
pe pânza pământului;
cântă Maica pruncului,
cântă Maica Domnului...
Liuiliuiliui și liuiliuiliui,
pentru fiul cerului!...

Fie 'n veci mărirea Lui,
pe fața pământului,
și'n cerul cuvântului;
în vuetul mărilor,
și'n cartea schimbărilor;
în roadele humelor
sub biciul urgiilor
în țara robiilor!...

Si în sufletul oricui,
aibă tron din tronul Lui,
mărirea măririlor,
Maria Mariilor!...

Aron COTRUS

POVESTE DE CRĂCIUN

(Pentru Doina si Doru)

Departe, într'un târg, printre străini,
Pe-o stradă grea de bucurii și lume,
Gătiți cu daruri multe și lumini
Trec vechii crai în splendide costume,
Si cântă despre-un staul, despre-o stea,
- S'audă până și Irod nebunul... -
Că azi se naște'n iesle Mesia
Si mâine e Crăciunul...

I-atâta voie bună azi pe stradă
De parcă-i toată zarea o colindă,
Si'n fulgii mari și leneși de zăpadă,
Copiii fug și-aleargă să se prindă.
Si Moș Crăciun cu marea lui desagă
Nu-l trece cu vederea pe nici unul,
Că lui i-i astăzi toată lumea dragă
Si mâine e Crăciunul...

Intr'un târziu rămâne strada goală,
Doar un străin mai stă lâng'o vitrină
Privind pierdut risipa de beteală
Si splendida poveste de lumină:
Un biet pribeag, bătut de dor și soarte,
Ce-și vede'n visuri Țara și cătunul.
Sunt șase ani de când e dus departe.
Si mâine e Crăciunul...

Ci gândul lui e-acum de mult acasă:
Prin mari troiene el aleargă'n grabă
Infiorat de-o veste bucuroasă
Spre-un geam sărac, c'o luminiță slabă.
Acolo-i inima rămasă'ntreagă!
Mai sunt trei pași. Acum e numai unul...
E chiar sub geam și-i vede cum se roagă.
Si mâine e Crăciunul...

E ea! Mămica! Lângă ea copiii,
Ingenunchiați tustrei lângă icoană:
-Tu care rânduiești pe morți și viii,
Stăpân a toate, fără de prihană,
Azi toată lumea-i numai răni și sânge.

Oprește moartea și-amuțeste tunul
Indură-te de lumea care plânge,
Că mâine e Crăciunul...

Pe cei căzuți pe fronturi depărtate
Păziți de-o cruce albă și de-o cască,
Pe toți cei ce-au murit pentru dreptate
Primește-i Doamne'n liniștea cerească.
Iar celor duși cu miile'n prinsoare
Ce nu mai știu ce-i patul și dejunul,
Deschide-le și lor un colț de zare,
Că mâine e Crăciunul...

Si de-i fi scris în marea-Ți carte
Noroc și pentru noi Ceresc Părinte.
Avem și noi pe cineva departe -
Si plâng tustrei, cu hohote, fierbinte.
-Desehide-un drum prin marea'ntunecime
Si adă-ni-l acasă pe tătunul,
Că suntem singuri și n'avem pe nime,
Si mâine e Crăciunul...

Sunt șase ani de chinuri și-așteptare:
-Ba vine azi, ba poate vine mâine.
Si cresc copiii'n viață fără soare.
Tu știi amarul codrului de pâne.
Tu știi cum doare fața'n lacrimi arsă,
Si zi de zi se'ntoarce câte unul
Ci numai el nu face calea'ntoarsă,
Si mâine e Crăciunul...

El stă sub geam și-ascultă cum se roagă,
Ii vede-apoi cum stau tustrei la masă.
Copiii țin pe braț păpușa dragă
Iar mama-i azi în haina cea aleasă.
Si'n locul unde stase mama mare,
Azi stă numai psaltirea și zăbunul.
Si-i o tăcere grea, ca la'ngropare,
Si mâine e Crăciunul...

Mămico, spune Doina, într'o vreme,
Si-și șterge ochii dulce cu baticul.
Ce-ar fi să-i spui lui Moș Crăciun să-l cheme,
Din depărtarea lui și pe tăticul?
Si spune Dorul galeș și cuminte:
-Ce-ar fi să-i dăm scrisoarea cu lăstunul?

Si plâng tustrei mai galeș ca'nainte,
Si mâine e Crăciunul...

El stă sub geam. Si-i arde'n lacrimi fața.
Si nu mai poate. Se repede'n ușă :
Deschideți, Lerui-ler, că-i dimineață...
S'aude-un sgomot surd ca de cătușă
Vitrina cade'n cioburi pe zăpadă.
Vin gardieni: "Nu face pe nebunul!
Ci hai cu noi. Te-ai apucat de pradă?"...
Si mâine e Crăciunul...

Depart, într'un târg, sub zări străine
Pe-o stradă'ntunecoasă și pustie
Pășește'ncet, plângând printre suspine,
Un biet pribeag fără cămin și glie,
Si-l năpădesc aducerile-aminte:
Era odată șoim pe'ntreg Cordonul...
Si plânge-așa și merge înainte;
Si mâine e Crăciunul...

Vasile POSTEUCĂ

ÎN NOAPTEA SFÂNTĂ

In noaptea sfântă de Crăciun,
Pe drumul nins de lună,
Trei magi călări, cu suflet bun,
Aleargă împreună.

De unde vin? Cum se numesc?
Ce doruri îi frământă?
Spre-o iesle ei călătoresc
Si cerurile cântă.

Si cântă'n inimile lor
Aprinsă, bucuria:
Azi s'a născut un Salvator,
Azi s'a născut Mesia.

Nu simți fiorul de atunci
Si'n noaptea asta, frate?
Isus te-așteaptă să-I arunci
Povara de păcate.

El stă în ieslea Lui și azi
Iertare dând și viață.
Încearcă în 'genunchi să-I cazi
Cu inima-ti de ghiață.

Mărturiseste-I fapta rea
Si-a patimii revoltă -
Si-o albă, minunată stea
Va răsări pe boltă!

Vedea-vei îngeri și lumini
Pe umerii tăi șubrezi,
Când vei veni să I te'nchini
Cu ochi smeriți și umezi.

Sergiu GROSSU

COLINDĂM LUI DUMNEZEU

Trei pui de români cu steaua
Am pornit să colindăm,
Prin noaptea albă ca neaua,
Pe Iisus să-l venerăm.

Ne rugăm lui Dumnezeu,
Să nu mântuie de rău.
Să nu fim de veci tot robi,
La păgâni și la neghiobi.

Trei copii din Țara Sfântă,
Colindăm casă cu casă,
Colindăm și Cerul cântă,
Steaua bine ne cuvântă.

Colindăm cu dor de Țară,
Colindăm ca în pustiu,
În această sfântă seară,
Doamne! Tu ne pari ca viu.

Colindul nostru-i străbun,
Colindăm de mii de ani,
Pentru Țara noastră dragă,
Ca s'o scăpăm de dușmani.

Primește colindul, Doamne,
Scriș cu litere din stele,
De sub freamăt trist de toamne,
Du Lumină Țării mele.

Dumitru PAULESCU

GÂNDURI DE CRĂCIUN

Privesc cu ochi de doruri plini:
Lumini, lumini și iar lumini...
In case, pe balcoane, prin arbori, printre flori,
Pe vârfuri ascuțite de falnici zgârie-nori.

Lucesc ca niște stele, voios, ochi de copii,
Ce-și duc grăbiți părinții, întins, spre jucării.
S'apropie Crăciunul; natura'n sărbătoare,
Imbracă haina albă - și'n aer e răcoare.

S'apropie Crăciunul, cu datini și cu cântec,
Care pătrunde'n suflet, ca un vrăjit descântec.
Mă poartă amintirea, cu-al gândului catarg,
Pe'ntinsele oceane, pe drumul meu pribeag,

Cu dor călăuză închid privirea trist,
Să meargă gândul singur, prin zări de ametist.
Serbează frații noștri venirea lui Isus,
Pe-ascuns, ca'n catacombe. Colindele-au ajuns

O parodie tristă, rostită de copii,
Că n'au voie să cânte frumoase melodii,
Cu datinile sfinte rămase din strămoși,
De plâng bătrânii'n barbă, cu ochi de lacrimi storși.

In case cu sumane, pe masă sărăcie.
Căldura și mâncarea sunt numai fudulie.
Crăciunul de-altădată e doar o amintire,
Ce-o povestesc bătrânii...

Si'n taină dau citire
Călătorii cu magii ce-au mers după o stea,
S'ajungă lângă ieslea din care le zâmbea
Copilul Dumnezeu, născut s'aducă'n lume iubirea Sa,
Si jertfa, cereasca Lui minune.

Si gândul trist se'ntoarce cu lacrimi de durere.
 Dar orice fac păgânii, credința tot nu piere.
 Căci adevăru-i magic, de veacuri, din bunici,
 Nu fariseic rânjet, de-atei și venetici.

Alexandrina ISAC, New York

MOȘ CRĂCIUN (I)

Ai sosit cu-atâtea lucruri
 de tot felul,
 Moș Crăciun,
 să ne vezi,
 și să ne bucuri,
 vrăjitor bogat și bun!...

Fost-ai însă, dragă frate,
 cu ochi calzi și barba blândă,
 pe la casele uitate
 de prin Țara cea flămândă ?

Câte nopți n'am stat de pază
 să te văd
 pornind din cer
 și-aruncând
 din sac o rază
 pe cortina cea de fier!...

Să 'ncălzească 'ntreaga Țară
 glia, apele,
 Carpații,
 să tâșnească'n
 viață iară,
 beți de libertate, frații!...

Demetrius Leontieș

"Prin Mlaștini și Furtuni", Ed. Dacia, 1969, Rio de Janeiro, Brazilia

MOȘ CRĂCIUN (II)

Pornit-ai pribeag
 la drum,
 mult iubite
 Moș Crăciun.
 Coborâși din vârf
 de nea,

lung e drumul,
traista grea...
dar mai greu
e dorul meu,
dor de neam...
dor de Rarău...

Hei,
dincolo de cortină,
a murit
orice lumină...
a murit
orice dreptate
și speranța 'n
libertate !
Moare Țara
de venin,
de Marx,
Engels
și Lenin...
Mor de norme
de 'ndustrie
boii'n jug,
struguri'n vie !...

Demetrius Leontieș

"Prin Mlaștini și Furtuni", Ed. Dacia, 1969, Rio de Janeiro, Brazilia

COLINDUL PEȘTERII

Intr'un târg cu case mici
Cât poiata de furnici,
Unde sunt șapte castele
Care au în cuiburi stele,
Iar în vârful, pe turnu' nalt
Balauri de diamant,
Intr'un târg cu străzi hai-hui
Umblă Maica Domnului
Și nu-i loc ca să găsească ...
Toate porțile's de iască,
Inghețate,
De-a'ndărate
Piticii au pus lăcate,
Legând sus privighetori
In pivnițe reci de nori.
Nu găsești un glas prin spuze,

Doar ferestrele lehuze.

*

Noaptea-i cu pumnal în gaică,
Iar prin târg e Sfânta Maică -
Lună plină pe la nori
Cătând drumuri de cocori.
Ajungând la o dugheană
Intreabă pe o sărmană,
Spunând că de când îi e
Ora la răspântie,
Că'n târg stărețit de broaște,
Pe nimenea nu cunoaște,
Dar sărmana ce să spuie
Că și ea acasă nu e.

*

Ora e vârtelniță!
Iată-o urechelniță:
Fără loc sunt ca și tine,
Hai în peșteră cu mine
Că-ți fac laviți din pănușă
De porumb până la ușă!
Si-apăru o greieră:
Ce necaz cutreieră,
Că în ochi ai cântec rar
De herub și de amar?

*

Si adânc săpată'n stâncă -
Maica peșteră pe brâncă:
Mă doare noaptea de veacuri!
Sfântă Maică – crin pe lacuri,
Dat mi-a fost s'aud ca scoică
Leprele pământului,
Dat să leagăn ca o doică
Cerul tot Cuvântului,
Dat mi-a fost... Că vezi, de dai că
Trebuie să dai mereu.
Iată'n piatră curcubeu
Că te-aștept de secolii Maică!

*

Cum te-am ascultat ghioc -
Inima-mi tăcerilor
Bătea valul mărilor

In stânca uitărilor
Scriind glas de prooroc:
Că Fecioară
Stea pogoară,
Că prin maică-o să coboare
Prin Prea Sfânta Născătoare,
Ca prin norul
Unde rază meșteră
A'nflorit o peșteră
Iisus Mântuitorul.

Dumitru D. ICHIM

Revista Scriitorilor Români, Nr. 17, Munchen 1980

Colindul copiilor din România

(O mie nouă sute optzeci și ceva...)

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Moșul nostru bun și drag,
te-o lăsa securitatea
să ne treci al casei prag?

Fii atent, drag Moș Crăciune
când ne spui de Prunc Iisus,
Popa ne-a vorbit de Domnul
și prin pușcării l-au dus.

Am și eu o rugămintă;
nu îți cer căluț, păpuși,
nu îți cer o jucărie;
dar când vii din nou, la noi,

bate'ncetișor căci tata
o să creadă că "îl ia"
iar mămica, sărăcuța,
se tot sperie și ea

și când vii, drag Moș Crăciune,
daca ești așa bogat a
dă pâine, multă pâine,
să mănânc pe săturat.

Aș mai vrea – dar astea-s vise -
poate lapte, pâine, ou,
Toată Țara-i numai foame.
Cui să-i dai întâi cadou?

Dar mai bine și mai bine
 roagă-l Tu pe Tata Doamne
 să ne schimbe nițel burta
 să nu doară când i-e foame!

(FOLCLOR)

COLIND 1970

*So sind wir nicht am rechten Ort / Und ziehen unseres Weges weiter
 fort. Goethe ("Epiphanias-Fest")*

Beau și mănâncă
 regii magi
 la casele noastre
 de țărani săraci

mănâncă și beau
 regii magi
 la casele voastre
 de boieri bogati.

și beau și mănâncă
 tot ce e din cer
 cu țărani și boierii
 ce de-o foame pier

mănâncă și beau
 toate câte cad
 cu țărani și boierii
 ce de-o sete ard

de foame și sete
 suflete pe oase
 pier și se usucă
 în palate'n case

foame de arhia
 arborelui TOT
 sete de vecia
 apei SABAOT

cu ochii în grindă
 dau și dau în bobi
 umbrele colindă
 noaptea fără ochi

magilor Măria Voastră
 la țărani și la boeri

cer ce e pe masă
cer azi mâine ca ieri

ce-ați mâncat
și ce-ați băut
cer e nedumicat
cer e neîceput

ce-ati băut
și ce-ați mâncat
ne-a 'nsetat
ne-a 'nfometat

ce-am mâncat
și ce-am băut
v'a răsfătat
și v'a durut

noi cu voi mâncăm
tărâm din tărâm
și flămânzi oftăm
în cei ce rămân

de așa oftare
mărilor nu dorm
cu Soare-Răsare
pică de somn

Horia STAMATU

Revista Scriitorilor Români, Nr. 10, München 1971

POEMUL NAȘTERII

Nu mă întrebați cine mi-a spus
C'a intrat azi noapte în Cetate Isus!
I-am văzut steaua pe cer și-am pornit
Să-l găsesc în mine pe cel prorocit!...

Ingerii îi auzeam cum cântă:
-Leroi-Ler, e Noaptea Luminată, Noaptea Sfântă!
"Noaptea întrupării în Duh și' Adevăr,
Albe și iar dalbe flori de măr!..."

Am simțit în mine lumina cum coboară,
Cum mă pătrunde, mă doare, mă înfioară.

Mi-a fost frică de moarte, frică de viață
Și-am vrut să mă întorc lângă tăcerile-mi de ghiață.

Dar cineva m'a luat de mână și mi-a spus:
-”La sfârșitul drumului îl vei întâlni pe Isus!
Nu te opri în lut, nu te poticni în tină
Caută calea spre adevăr și spre lumină.”

Ș'am purces iarăși cu dorul alb-merinde,
Când stelele torceau pe cer, caer de colinde.
Și înfășat în scutece de vis, Tu Fiu de Dumnezeu,
Eu te-am găsit culcat în ieslea sufletului meu!...

Nicolae NOVAC

COLIND

Pentru Dora Lu

S'a deschis o poartă'n cer
Flori de măr și Lerui-Ler
Că un Înger a plecat
Cu steaua la colindat...

Singur, singur, singurel,
Prin omăt, noapte și ger,
Ni se-oprește la fereastră
Nașterea să ne-o vestească.
Să ne spuie de Hristos -
Mesia cel luminous;
Care'n iesle s'a născut
Si'n scutece s'a'nvăscut...

Să ne spuie cum din munți,
Coborau ciobani cărunți
Să se'chine Pruncului -
Pruncului și Mamei Lui,
Lângă ieslea cea de lemn
Din grajdul din Betlehem...

Domnul l-a trimis de sus,
Să-l vestească pe Iisus
La copii cuminți ca tine
În seara de Moș Ajun, -
Îngerul meu mic și bun
Cu ochi rupți din cerul sfânt,
Cum nu-s alții pe pământ,

Cu suflet de crin și nea
Și cu trup de vioarea...

Pe raze de Lerui-Ler
Mi-a trimis cu tin' din cer,
Bucurie, Dumnezeu -
Dora Lu, îngerul meu !...

Nicolae NOVAC

DUIOȘIE

De ce-am crescut prea mare, Moș Crăciun,
Și'n cartea ta m'ai sterș dintre copii?
Oprește săniuța! Hai, fii bun!
Te-aștept măcar odată să mai vii!

Azi nu râvnesc la sacul tău din spate
Și nici la dulciuri sau la jucării.
Mi-e dor de tine, mit de bunătate,
De nerăbdarea de copil, că o să vii.

Mi-e dor de-a ta mustață de fuior,
De albul bărbii lungi de vată,
Lipită'n grabă, strâmbă uneori;
De vorba ta blajină, tremurată,

De duiosia ta când ascultai
Prinosul meu de poezii, șoptite,
Atunci când pentru mine coborai
Pe pârtii cu steluțe troienite.

E mult de-atunci... Azi, straiu-ți de poveste
L-am regăsit uitat la naftalină.
Nimic din acea vrajă nu mai este;
Doar neaua ca atunci cade'n grădină...

Printre nămeți, pe drumul troienit,
Azi ce n'aș da să-mi vii, moșnege bun!
Eram atunci atât de fericit!...
De ce-am crescut prea mare, Moș Crăciun?

V. ORHEIANU

CRĂCIUN LA NOI

Undeva în depărtare
 Din cer cad stelute albe
 Și zăpada-i tot mai mare.
 Prin văzduh florile dalbe
 Nu se-aud ca'n alte rânduri
 Și'n păduri cu căprioare
 Brazii falnici stau pe gânduri,
 Sub povara de ninsoare.
 Intr'o casă, ca'n mai multe
 Lângă soba aproape rece
 Un copil sade s'asculte
 Poate Moș Crăciun va trece
 Și-o intra c'o jucărie.
 -Ei, de și-ar aduce-aminte
 Moșu ar trebui să vie
 că și eu am fost cuminte
 Mamă,
 Tu crezi că mai vine?
 Mama-l mângâie pe frunte
 -"Tata l-a trimis la tine
 Dacă l-a'ntâlnit pe munte".
 În sfârșit somnu' l-înfrânge.
 Obosit, cu fața suptă
 Adormit, în mână strânge
 O jucărioară ruptă.

Iulia CARÂP, *Viena, 1945*
Revista "Cetatea Luminii", Brazilia.

MOȘ CRĂCIUNE!

Moș Crăciune,
 Moș Crăciune,
 Că vii tu cu daruri bune,

Mă rog ție
 Cu tărie
 Pentru ce mi-aduci tu mie...

Să știi că
 Nu voiu nimica

Doar s'o aperi pe mămica,

C'aicea-s
Doar eu cu ea,
Că n'avem pe nimenea!

Pe poteci
Din cer să treci
Printre îngerii din veci.

Cu căluți
La sănii iuți,
Ca să nu cumva să-i uiți

Si să spui
Tăticului
Că sunt eu în locul lui...

Si ce-a zis
Să-mi spui în vis
Sau să-mi lași sub pernă scris.

Ion ȚOLESCU

LEROI DOMN

Imi întinsesem oasele pe rogojină
Noaptea pela straja dintâi
Cu opaițul pâlpăindu-mi lumină
La căpătâi...
Și deodată: "Leroi Domnul: Leroi Domn..."
Credeam că m'ajunsese visul prin somn
Sau poate că vreo vedenie...
Dar nici că dormeam și'n jurul meu nici țipenie!
Și-a doua oară la fel:
"Leroi Domnul! Cine-i ca El!"
Și numai cât
Din tavan o văpaie
A coborât
La mine'n odaie...
Un trăsnet, mi-am zis, și-am căzut în genunchi
Ca'ntr'o pădure
Un trunchi
Doborât de săcure!
Cine credeți, oameni buni, că era?

Că nici că-mi mai trăiam viața mea...
Eram eu... m'ați crede, bine de bine...
Și tot eu singur mă speriasem de mine,
Ca de-un trăsnet, ca de-o furtună,
Ca de-o trâmbiță care din moarte răsună.

Ion ȚOLESCU

EXTRA – COLINDE DE VASILE MILITARU

AM VORBIT CU MOȘ CRĂCIUN

Moș Crăciune, Moș Crăciune, vrăjitor cu barba albă,
Ce te-arăți la toți copiii în a visurilor salbă, -
Câtă sfântă bucurie mi-aduceai, - la toate leac,
Când veneai, luptând prin vișor, mai acum un sfert de veac!

Te-am văzut în vis și-azinoapte, Moș Crăciune bun și sfânt,
Se făcea că, eu căruntul - tot copil ca'n vremuri sânt,
Însă, trist ieșind în cale-ți și de doruri mari pătruns,
Tu m'ai întrebat, moșnege, de ce's trist, și ți-am răspuns:

Moș Crăciune, Moș Crăciune, vesel nu mai pot să fiu
Fiindcă azi, - nu știu de unde, știu atâtea câte știu,
Si, anume, știu, moșnege, că în tolba ce-ai în spate,
Tu-aduci daruri la copiii, fericiți, de prin palate;

Duci acelor care în lume sunt în adevăr bogați, -
Ce'n căminuri mângâioase au și mame, au și tați.
Însă uiți mereu orfanii aruncați de nenoroc
În coliba fără pâine, în bordeiul fără foc!...

Si-astfel, sfinte Moș Crăciune, - pe când unii veseli cântă
Încărcați de-atâtea daruri ce le-aduci în tolba sfântă,
Alții, triști, cu frigu'n oase lunecând pe-al morții iaz
Plâng în umbră și le'nghiață lacrimile pe obraz!...

NAȘTEREA DOMNULUI

Pe cer, în noaptea ceia, ardea un colb de stele
De-asupra omenirii cu păcatoase gloate,
Cu Regi, pe fruntea căror sclipiau Coroane grele,
Cu-Împărății supuse pe veci pieirii toate...

Si-atunci, în noaptea ceia senină și adâncă,
Zăriră Magii lumii, pe cer, o mare stea, -
O stea străluminată, ne mai văzută încă,
Si-au fost purces, cu daruri, călăuziți de ea !...

Căci, - cititori în stele fiind în noaptea humii, -
Trei Magi știau că vine, cu strălucire foarte,
Iisus-Mântuitorul sau Împăratul lumii,
Cel Care-avea să calce cu moartea peste moarte ?...

Ei au știut că'n lume Cel care-avea să vină,
Va 'ntuneca, prin Mila-I, toți Regii și-Împărății :
La slabi, va da toege, la orbi va da lumină,
Va sătura flămânzii, va adăpa 'nsetații !...

Si L'au aflat pe-Acela a Cărui sfântă milă,
Ca soarele venit-a pe oameni să-i mângâe, -
Si Magii 'ngenunchiară pe umedă argilă,
Si daruri I-au dat : aur, si smirnă, si tămâe !...

Atunci, berbecii, boii, vițeii și asinii,
Cu-al răsuflării abur, au încălzit pe-Acel
A Cărui sfântă frunte urma s'o 'ncingă spinii,
Si 'n cue mari, pe Cruce, să-L bată I s r a e l !...

NOAPTEA SFÂNTĂ

Când pe cer văzut-au Magii stea nemaivăzută încă,
Strălucind pe-a omenirii de păcate noapte-adâncă,
Înțeles-au că e steaua unui Împărat ce vine,
Lumea toată să-L slăvească și pe veci Lui să se'nchine!

Si'ncărcând pe-a lor cămile daruri scumpe, cum anume
Magii n'au mai dus nici unui Împărat din larga lume,
Au pornit în căutarea Celui care-avea să vină,
Sufletele să le umple de Cereasca Lui lumină!...

Pe când însă împărații au palate aurite,
Împăratul omenirii se născu 'ntr'un țarc de vite,
Și'naintea frunții Celui care-avea sa poarte spinii
Cei dintâi îngenunchiat-au mieii, boii și asinii!...

Din câmpii, trimiși de Îngeri ce veneau cântând de sus,
Au intrat apoi păstorii să se'nchine lui Iisus
Și'n genunchi, cei trei Magi căzură'n urmă,
Ca să'nchipuiască astfel toată-a omenirii turmă!...

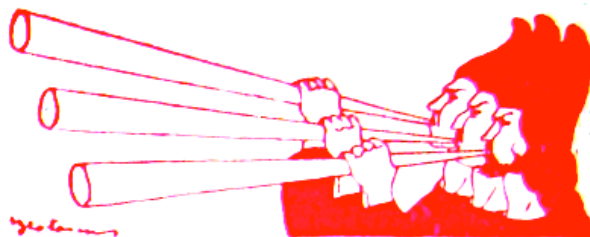
Mieii, boii și asinii, erau, astfel, însăși Firea;
În păstori îngenunchiată - era toată omenirea;
Iar în Magi, era știința sau întreaga 'nțelepciune
Ce veneau, cu umilință, lui Iisus a se supune!...

Aducând la noi iubirea care nu cunoaște ură,
El venea să năruiască idolii cu mută gură;
Celor urgisiți în temniți, să le fie soare'n prag;
Istoviților - odihnă; slăbănogilor - toiag;

Stâncă celor în vârtoare; reazem celor buni și blânzi;
Însetaților, fântână; azimă, la cel flămânzi;
Desnădejdea s'o mângâie; lacrimile să usuce, -
Când știa că, pentru toate, răstignit va fi pe cruce!...

Astfel, când veni din Ceruri Mila Lui fără măsură -
Pe pământ născu 'mpotriva-I cea mai ne'mpăcată ură, -
Ură care'n veci nu iartă, urmă mai presus de fire
Ce-a dospit mereu în inimi pân'la crunta răstignire!

Iar de-atunci, - deși milenii anii lumii trec mereu,
Cei ce n'au primit în suflet până azi pe Dumnezeu,
Duși de marea lor trufie, - aur adunând comoară, -
Pe Iisus-Mântuitorul îl ucid a doua oară!...

C U P R I N S

Crăciunul în poezia Exilului Românesc – <i>Nicolae Novac</i>	3
Cu Steaua și cu Plugușorul – <i>Vasile Posteuca</i>	4
Nașterea Domnului – <i>Ion Protopopescu</i>	6
Colind – <i>Nicolae Novac</i>	8
Colind – Ptr. cei fără Crăciun – <i>Nicolae Novac</i>	9
Colind – <i>Alexandru Gregorian</i>	10
Trei Crai – <i>Alexandru Gregorian</i>	11
Crăciun pribeag – <i>Alexandru Gregorian</i>	12
Ora noului colind – <i>Nicolae Novac</i>	13
Gând de Crăciun – <i>St. G. Theodoru</i>	14
Cântec de stea – <i>Vasile Posteuca</i>	14
Colind din exil – <i>Vasile Posteuca</i>	15
Colind – <i>Ion Sân-Giorgiu</i>	16
Crăciunul meu – <i>Aron Cotruș</i>	17
Colind fără țară – <i>Alexandru Gregorian</i>	18
Colind – <i>Vasile Posteuca</i>	19
Doinița scrie lui Moș Crăciun – <i>Vasile Posteuca</i>	20
Crăciun 1951 – <i>N. S. Govora</i>	22
Colindul îngerului – <i>Alexandru Gregorian</i>	24
Lerui Ler... - <i>Nicolae Niță</i>	25
Colind II – <i>Vasile Posteuca</i>	26
Colind mic – <i>Nicolae Novac</i>	27
Cântă Maica Domnului – <i>Aron Cotruș</i>	28
Poveste de Crăciun – <i>Vasile Posteuca</i>	29
În Noaptea Sfântă – <i>Sergiu Grossu</i>	31
Colindăm lui Dumnezeu – <i>Dumitru Paulescu</i>	32
Gânduri de Crăciun – <i>Alexandrina Isac</i>	33
Moș Crăciun (I) – <i>Demetrius Leontieș</i>	34
Moș Crăciun (II) – <i>Demetrius Leontieș</i>	34
Colindul peșterii – <i>Dumitru Ichim</i>	35
Colindul copiilor din România – <i>Folclor</i>	37
Colind 1970 – <i>Horia Stamatu</i>	38

Poemul Nașterii – <i>Nicolae Novac</i>	39
Colind – <i>Nicolae Novac</i>	40
Duiosie – <i>V. Orheianu</i>	41
Crăciun la noi – <i>Iulia Carâp</i>	42
Moș Crăciune! – <i>Ion Țolescu</i>	42
Leroi Domn – <i>Ion Țolescu</i>	43

EXTRA

COLINDE DE VASILE MILITARU

Am vorbit cu Moș Crăciun	45
Nașterea Domnului	46
Noaptea Sfântă	46

Grafica: P. Ascher, revista "Sfarmă Piatră".
